Kewwade jõudis tätte. Ühhel päwal ütles tohter louna jõma aeal, praua wasto: „Minna ollen tänna weski ostnud.“ „Sinna,“ ütles praua, „kas tahhad Möldriks jäda?“ „Ei mitte, agga ma annan tedda ühhe möldri kätte rendi peale. Minna mõtlesin jubba ammo selle weske peale. Tänna läks nüüd keik ni hästi korda, et kaup jubba selge ja lindel on. Ja kui teil üks pääw mele pärrast on, woime meie minna jedda kohta watama, se ei olle mitte kaugel linnast. Watama minneminne ei olnud kellegil meelt wasto, sellepärrast leiti ka warsti jedda parrajat aega. Ja nad läksid keik nelja-kesti teele. Tohtril olli prauale paljo räkimist, sellepärrast kõndisid nemmad kaunis pikaminne. Ja et kül Willem ja Wridli ka mitte wait ei olnud, joudsid nad ommeti hea tükki maad ette. Ja kui weski ja möldri maea jubba kaunis liggi paistsid, astusid nad itka weel kärmeminne; kunni wimaks Wridli ka rahwast liikumas näggi ja üsna jooksma hakkas. Kui ka tohter ja praua senna joudsid, seisis Wridli jubba pool uimase röömo pärrast, omma issa ja wenna keskel nende käed omma kättega piddades. — Wanna Klipmüller tulli tohtri herra wasta ja püdis tedda tännada, agga tunnistas warsti, et temma jedda sannadega koggoni ei jõua. Tohter andis temmale sõbralikkult kät, ja ütles: „Tänname Jummalat! sest keik hea and tulleb temma käest! temmale olgo tänno ja kitus!

Nalja jutud.

Hiljuti küsis tüdruk ühe mehe käest: miks pärast meie aeal ni wähe kositakse? „Se tuleb sest,“ wastas mees, „et tüdrukud tahtwad nönda elada, kui lilled wälja peal, kes ei te tööd, ei kedra ega ömble, ja siiski on ilusamini ehitud, kui Salomon oma au sees olnud.

Kaks narri.

„Kelle eest peaksid waesed inimesed kõigi enam paluma?“ küsis üks nar teise käest. „Uhke rikaste hooste eest; sest kui neil neid ei oleks, siis söidaks nad waeste selgas ratsa, wastas teine nar.

Mõni waene on kül uhke,
Kes kui sõgeduses käib;
Mõni rikkas helde, lahke,
Ja teeb head kui wähe wõib.
Ni on itka Jlma lugu,
Kus peal rahwast mõnda sugu.

Aasta ümber tallorahwa tööd

1871mal aastal.

Nääri ja Küünla-kuus on rehhed pekstu, kaubaga turrule minna, heinu kojo weddada, lojuste eest murret kanda,

Eesti-maa rahwa Kalender 1871, lk. 34